

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/241/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5717211714
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5717211714.3

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členov senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a JUDr. Romana Tichého, v právnom spore žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 47 967 692, zastúpeného splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s. r. o., so sídlom Bratislava, Martinčekova 13, IČO: 50 361 368, proti žalovanej: V. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y., o zaplatenie 927,03 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 5Csp/211/2017-88 zo dňa 15. februára 2018, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu zrušuje a vec vracia okresnému súdu na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 5Csp/211/2017-88 zo dňa 15. 02. 2018 žalobu žalobcu zamietol a žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení uviedol, že žalobou doručenu súdu dňa 26. 10. 2017 sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 927,03 eur s príslušenstvom na základe zmluvy o úvere č. 1389607332 uzavretej dňa 26. 07. 2013 medzi právnym predchodcom žalobcu Poštovou bankou, a. s. a žalovanou, ktorý nárok mu vznikol v dôsledku porušenia záväzku žalovanej vrátiť poskytnuté prostriedky v splátkach s lehotou splatnosti dohodnutou v zmluve.

Citujúc ust. § 52, § 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a/, b/, d/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu 26. 07. 2013 (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“), § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z. z.“) v znení účinnom v čase rozhodovania súdu prvej inštancie súd žalobu žalobcu zamietol, považujúc nárok žalobcu za premlčaný. Súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola dňa 26. 07. 2013 uzatvorená zmluva o úvere, v ktorej vystupoval žalobca ako veriteľ, ktorý sa v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti zaviazal poskytnúť žalovanej spotrebiteľský úver, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť formou pravidelných mesačných splátok počnúc mesiacom august 2013. Zo stavu úveru žalovanej vystaveného ku dňu 07. 06. 2017 súd zistil, že žalovaná sa dostala do omeškania so splácaním poskytnutého úveru neuhradením splátky úveru splatnej dňa 15. 03. 2014. Právny predchodca žalobcu následne pristúpil k vyhláseniu okamžitej splatnosti úveru dňa 13. 10. 2014. Súd vychádzajúc z ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. ex offo prihliadal na premlčanie uplatneného nároku. Konštatoval, že žalobcovi začala premlčacia doba plynúť odo dňa nasledujúceho po vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, t. j. odo dňa 14. 10. 2014 a žaloba bola súdu doručená dňa 26. 10. 2017, t. j. po uplynutí trojročnej premlčacej doby na uplatnenie nároku žalobcu, ktorá uplynula dňa 14. 10. 2017. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) s tým, že žalovanej ako úspešnej strane konania náhradu trov konania nepriznal, nakoľko zo súdneho spisu nemal vznik trov konania žalovanej preukázaný a žalovaná si náhradu trov konania ani neuplatnila.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne jeho zmeny spočívajúcej vo vyhovení žalobe v celom rozsahu.

V súvislosti s postupom súdu, ktorý ex offo prihladol na premlčanie, dal do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý na verejnom zasadnutí pléna 07. februára 2018 rozhodol, že ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. V čase vyhotovenia napadnutého rozsudku už bolo uvedené rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky všeobecne známe, preto nie je zrejmé, na základe akých skutočností sa súd o predmetné ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. opieral.

Žalobca namietal tiež začiatok ustálenia plynutia premlčacej doby súdom prvej inštancie, keď táto podľa žalobcu nezačala plynúť dňa 14. 10. 2014, ale až dňa 28. 10. 2014. Poukázal na to, že predčasná splatnosť úveru síce nastala dňa 13. 10. 2014, avšak v zmysle čl. 3, II. časti Všeobecných obchodných podmienok, bod 3.4. sa pri doručovaní v poštovom styku považujú písomnosti za doručené v tretí deň po ich odoslaní. Z poštovej obálky vyplýva, že výzva na splatenie úveru s príslušenstvom bola zo strany jeho právneho predchodcu daná na poštovú prepravu dňa 14. 10. 2014, čím sa dňa 17. 10. 2014 považovala výzva na splatenie úveru s príslušenstvom za doručenú. Vo výzve na splatenie dlžnej istiny s príslušenstvom bola žalovanej daná paričná lehota na plnenie 10 kalendárnych dní od doručenia výzvy. Lehota na plnenie uplynula dňa 27. 10. 2014. Z uvedeného vyplýva, že prvýkrát mohol uplatniť svoje právo na súde až dňa 28. 10. 2014, teda deň nasledujúci po dni márneho uplynutia lehoty na dobrovoľné plnenie. Jeho nárok tak nemôže byť premlčaný, nakoľko k jeho premlčaniu by došlo až dňa 29. 10. 2017, t. j. po 3 rokoch odo dňa, kedy si mohol prvýkrát uplatniť svoj nárok voči žalovanej na súde.

V ďalšom žalobca, pokiaľ ide o aplikáciu Občianskeho zákonníka na plynutie premlčacej doby, poukázal na to, že na ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa vzťahuje zákaz retroaktivity, a teda nie je možné toto ustanovenie aplikovať na vzťahy, ktoré vznikli pred 01. 04. 2015. Pokiaľ by zákonodarca mal v úmysle aplikovať toto ustanovenie na právne vzťahy, ktoré boli založené pred 01. 04. 2015, nič mu nebránilo výslovne to uviesť v intertemporálnej norme § 879p, v ktorej sú explicitne uvedené ustanovenia, na ktoré sa nepravá retroaktivita vzťahuje. Na všetky úverové vzťahy, ktoré vznikli pred 01. 04. 2015 je nevyhnutné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže zákonodarca až s účinnosťou 01. 04. 2015 určil výnimku, že spotrebiteľské úverové vzťahy sa spravujú ustanoveniami Občianskeho zákonníka.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

4. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a tento podľa § 389 ods. 1 písm. c/ C. s. p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C. s. p. vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, vyhodnotiac odvolanie žalobcu ako dôvodné.

5. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že jediným dôvodom zamietnutia žaloby súdom prvej inštancie bolo premlčanie uplatnenej pohľadávky, ku ktorému súd prvej inštancie prihladal ex offo podľa v tom čase účinného ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. Ústavný súd Slovenskej republiky však na verejnom zasadnutí pléna vo veci sp. zn. Pl. ÚS 11/2016 dňa 07. februára 2018 rozhodol, že ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

6. Podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky ak ústavný súd svojím rozhodnutím vysloví, že medzi právnymi predpismi uvedenými v odseku 1 je nesúlad, strácajú príslušné predpisy, ich časti, prípadne niektoré ich ustanovenia účinnosť. Orgány, ktoré tieto právne predpisy vydali, sú povinné do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu uviesť ich do súladu s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami vyhlásenými spôsobom ustanoveným zákonom a ak ide o predpisy uvedené v odseku 1 písm. b) a c), aj s inými zákonmi, a ak ide o predpisy uvedené v odseku 1 písm. d), aj s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy. Ak tak neurobia, také predpisy, ich časti alebo ustanovenia strácajú platnosť po šiestich mesiacoch od vyhlásenia rozhodnutia.

7. Podľa čl. 125 ods. 6 ústavy rozhodnutie ústavného súdu vydané podľa odsekov 1, 2 a 5 sa vyhlasuje spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov. Právoplatné rozhodnutie ústavného súdu je všeobecne záväzné.

8. Vyhlásením nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky dňa 27. 09. 2018 pod č. 271/2018 Z. z. stratilo ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z., prostredníctvom ktorého sa mala spotrebiteľom poskytnúť ochrana vo vzťahu k nekalým praktikám dodávateľov pri uplatňovaní ich premlčaných nárokov a ktoré v prejedávanej veci aplikoval pri svojom rozhodovaní aj súd prvej inštancie, účinnosť.

9. Z uvedeného vyplýva, že v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie bolo ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. stále účinné (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 07. 02. 2018 bolo vyhlásené v Zbierke zákonov dňa 27. 09. 2018). Napriek tomu vyššie uvedený nález Ústavného súdu Slovenskej republiky treba vnímať tak, že ním bol vyhlásený od počiatku existujúci nesúlad napadnutého ustanovenia s Ústavou Slovenskej republiky. Nález ústavného súdu - okrem toho, že je právnym dôvodom neúčinnosti nesúladného ustanovenia zákona (ex nunc, od publikovania nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky) - predstavuje tiež interpretáciu dotknutých ustanovení ústavy (v tomto prípade čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) v tom zmysle, že ich treba vykladať inak, než ich vyložil zákonodarca pri prijímaní nesúladného ustanovenia zákona (v tomto prípade to znamená, že prihládanie na premlčanie bez námietky strany je v rozpore s týmito ustanoveniami ústavy). Súdny sú pri rozhodovaní viazaný nielen zákonom, ale aj ústavou (čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Teda postup súdu prvej inštancie, ktorý v prejedávanej veci použil ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, bol síce v súlade s vtedy účinným zákonom, avšak v rozpore s ústavou, konkrétne s ustanoveniami čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Takýto protiústavný postup (aj keď išlo o postup v zmysle zákona, zároveň však po rozhodnutí ústavného súdu o nesúlade aplikovaného ustanovenia s ústavou) predstavuje porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

10. Odvolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti aj uznesenie (zjednocujúce stanovisko) pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 11. 10. 2006, sp. zn. PLz. ÚS 1/06, kde bola riešená otázka okamihu hmotnoprávných účinkov nálezu ústavného súdu a kde ústavný súd okrem iného konštatoval, že hmotnoprávne účinky nálezu vo vzťahu ku konaniam, ktoré ešte neboli právoplatne skončené, nastávajú ex tunc, teda na ustanovenie zákona, ktoré bolo v nesúlade s ústavou, sa hľadí, akoby nebolo nikdy súčasťou právneho poriadku.

11. Z uvedených dôvodov, pre protiústavnosť ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z., ktoré aplikoval súd prvej inštancie, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Aj keď v odôvodnení napadnutého rozsudku sa uvádza, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise, tieto dôkazy súd prvej inštancie skutkovo a právne nevyhodnotil v takej miere, aby bolo možné rozhodnúť vo veci samej, ale vyhodnocoval ich len v rozsahu potrebnom pre zistenie premlčania. Vykonal dokazovanie, resp. jeho doplnenie odvolacím súdom tak, aby bolo podkladom pre rozhodnutie vo veci samej, by nebolo účelné vzhľadom na minimálny rozsah dokazovania (vrátane vyhodnotenia dôkazov) vykonaného súdom prvej inštancie. V ďalšom konaní preto bude úlohou súdu prvej inštancie vykonané dokazovanie komplexne vyhodnotiť v zmysle § 191 C. s. p. a vo veci opätovne rozhodnúť. V prípade vznesenia námietky premlčania žalovanou bude zároveň povinnosťou súdu prvej inštancie vysporiadať sa i s námietkami žalobcu vo vzťahu k ustáleniu začiatku plynutia premlčacej doby. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C. s. p.).

12. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)